

திருவள்ளுவரின் பிறப்பு, பிறந்த இடம் மற்றும் மறைவு வரையிலான ஆய்வு: க.அயோத்திதாசப் பண்டிதர் ஆய்வு ஒளியில்

Thiruvalluvar's Birth, Place of Birth and upto His Demise: A Study Based on the Perspective of Ayotthidasa Pandithar

கௌதம சன்னா / Gauthama Sanna¹

Abstract

Thiruvalluvar composed the great Tamil literature, Thirukkural. However there is no clear evidence about the life history of Thiruvalluvar. But there are some made up stories among the commoners. This article is an effort to establish some findings about Thiruvalluvar's birth, death, birth place, his parents and also about the religion that he practiced. This article provides a new perspective about the life history of Thiruvalluvar as compared to the existing body of the knowledge in the field. These findings are supported by some valid data from the inscriptions and research works. The main evidence for this study has been obtained from the research findings of Thirukkural by Ayothithasar.

Date of submission: 2018-09-04
Date of acceptance: 2018-11-08
Date of Publication: 2018-12-30
Corresponding author's
Name: Gauthama Sanna
Email: writersannah@gmail.com

Key Words: Thiruvalluvar, Thirukkural, Ka.Ayothi Pandithathasar, History, Tamil Inscriptions

முன்னுரை

திருவள்ளுவர் என்று அழைக்கப்படும் திருவள்ளுவ நாயனார் அவர்களின் பிறப்பு மற்றும் மறைவு வரையிலும், அவர் பிறந்த நாள், பிறந்த நாடு மற்றும் அவரது பெற்றோர், அவரின் மதம் உள்ளிட்ட முதன்மைத் தகவல்களை ஆய்வுக்கு உட்படுத்தியுள்ள கட்டுரை இது. இது நாள் வரை தமிழகத்தில் திருவள்ளுவர் மீது நிகழ்த்தப்பட்டுள்ள ஆய்வுகளிலிருந்து முற்றிலும் வேறான தளத்தில் இயங்குகிறது இக்கட்டுரை. இதற்கான ஆய்வு தளத்தினை

உருவாக்கியவர் பண்டிதர்.க.அயோத்திதாசர் எனும் முன்னோடி அறிஞர். இப்பண்டிதரின் ஆய்வுகளைப் பின்பற்றி திருவள்ளுவரின் பிறப்பு, பிறந்த இடம் மற்றும் மறைவு வரையிலான ஆய்வு எனும் தலைப்பில் இக்கட்டுரை அமைகிறது.

ஆய்வு முறை

திருவள்ளுவரின் பிறப்பு, பிறந்த இடம் மற்றும் மறைவு வரையிலான ஆய்வு எனும் தலைப்பில் இக்கட்டுரை முதன்மைத் தரவுகளையும், துணை நூல்களையும்,

¹ The author is a Lawyer in Chennai High Court and a serious researcher and a freelance writer.
writersannah@gmail.com

கள ஆய்வுகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்டதின் அடிப்படையில் அமைதிருக்கிறது. பின்னிணைப்பில் தேவைப்படும் அளவிற்கு மட்டுமே அடிக்குறிப்புகள் இணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

தென்னிந்திய சமூக சீர்திருத்தத்தின் முன்னோடி பண்டிதர் க.அயோத்திதாசர்.

சாதி மத பிற்போக்குத் தனங்களும், காலனிய ஆட்சியின் வரலாற்று இடைமாற்றங்களும் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த 19ஆம் நூற்றாண்டில், கல்வி பின்புலமும், மருத்துவம், சோதிடம், இலக்கியம் ஆகியவற்றில் புலமைப்பெற்ற மருத்துவர். கந்தசாமி பிள்ளை அவர்களுக்கு மகனாக 1845ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 20ஆம் நாள், மெட்ராஸ் ஆயிரம் விளக்குப் பகுதியின் கூவம் ஆற்றங்கரையோரம் உள்ள மக்கிஸ் தோட்டம் என்னும் இடத்தில் பிறந்தார் காத்தவராயன். வங்கக் கடலோரம் அமைந்த வடசென்னை காசிமேடு என்னும் இடத்தில் வசித்த வல்லக்காளத்தி வீ.அயோத்திதாசப் பண்டிதரிடம் காத்தவராயன் கல்வி பயின்றார். அதன் நன்றி கடனாக தனது பெயரை க.அயோத்திதாசர் என மாற்றிக் கொண்டார். எனவே காத்தவராயன் அவர்கள் க.அயோத்திதாசப் பண்டிதர் என்றே தொடர்ந்து அழைக்கப்படலானார். இனி கட்டுரையில் பண்டிதர் எனக் குறிப்பது இவரையே குறிக்கும்.

நீலகிரியில் இருந்தபோது தோடர் பழங்குடி பெண் ஒருவரைத் திருமணம் செய்தார் பண்டிதர். இத்தம்பதியருக்குப் பிறவிக் குருடான குழந்தை பிறந்து விரைவில் இறந்து போனதுடன், பண்டிதரின் மனைவியும் இறந்துப் போனார். பின்பு பர்மாவில் பத்தாண்டுகள் தங்கிவிட்டு, நீலகிரி திருப்பிய பண்டிதர் தீவிர அத்வைதியாக அத்வைதானந்த சபையைத் தொடங்கி நடத்தியதுடன் சித்த மருத்துவராகவும் வாழ்ந்து வந்தார். இதற்கு இடையில் ரெட்டமலை சீனிவாசம் அவர்களின் தங்கை தனலட்சுமியைத் திருமணம் செய்து

கொண்டார் இத்தம்பதியருக்கு நான்கு ஆண் பிள்ளைகளும், இரண்டு பெண் பிள்ளைகளும் பிறந்தனர்.

1882ல் ஆல்காட் மற்றும் பிளவாட் ஸ்கி அம்மையார் ஆகியோரைச் சந்தித்த பண்டிதர் தமது தொடர்புகளை விரிவாக்கிக் கொண்டார். இதே காலக்கட்டத்தில் பண்டிதரின் தோழர் ரெவரென்ட். ஜான் ரத்தினம் அவர்களின் 1882ல் திராவிடர் கழகம் மற்றும் 1885ல் திராவிடப் பாண்டியன் இதழ் உருவாக உறுதுணையாக இருந்தார் பண்டிதர் (கௌதம சன்னா, 2007, p.40) பின்பு அவர் 1890ஆம் ஆண்டு திராவிட மகாஜன சபை என்னும் அமைப்பை உருவாக்கினார். இந்த அமைப்புதான் இந்தியாவிலேயே முதல் மாநாட்டை 1891ல் நீலகிரியில் நடத்தியது. 1887ம் ஆண்டிலிருந்து அத்வைத்திலிருந்து மாறி பௌத்ததை நோக்கிப் பயணித்த பண்டிதர், இலங்கையில் பௌத்ததை ஏற்றப்பினனர், 1898ல் தென்னிந்திய சாக்கைய பௌத்த சங்கத்தை உருவாக்கி பௌத்த மறுமலர்ச்சியை உருவாக்கினார். சாதி பேதங்கள், மத வேறுபாடுகளை தொடர்ந்து எதிர்த்து வந்த பண்டிதர் 1907ஆம் ஆண்டு ஒரு பைசாத் தமிழன் எனும் பத்திரிக்கையைத் தொடங்கினார் (கௌதம சன்னா, 2007, pp.46 47). பின்னர் அதை தமிழன் எனப் பெயர் மாற்றி 1914ஆம் ஆண்டு தனது மறைவு வரை நடத்தினார் (கௌதம சன்னா, 2007, p.47). தமிழர்களுக்கான தமிழன் என்கிற முதல் அரசியல் அடையாளம் பண்டிதரின் முயற்சியால் நிலைநிறுத்தப்பட்டது.

இயக்கத் தலைவராக, தத்துவாதியாக, வரலாற்று ஆய்வாளராக, இலக்கியவாதியாக, பதிப்பாளராக, பத்திரிக்கை ஆசிரியராக, வைதீக, பார்ப்பனீய எதிர்ப்பாளராக, பெண்ணடிமை எதிர்ப்பாளராக, பௌத்த மறுமலர்ச்சியாளராக, மருத்துவராக, வரலாற்றை மறுவாசிப்பு செய்தவராக, தனித்தமிழ் இயக்கத்தை உருவாக்கியவராக என ஏராளமான பணிகளை முன்னெடுத்த பண்டிதர் தான் வாழ்ந்த காலத்தில், காலத்தால் அழியாத இலக்கியப் பணிகளையும் மேற்கொண்டார். அதில் அவர் எழுதிய நூல்களின் தலைப்பும் கூட மாற்று வரலாற்று

பார்வையை முன்வைப்பதைக் காணலாம். உதாணத்திற்கு.

வேஷ பிராமண வேதாந்த விவரம், யதார்த்த பிராமண வேதாந்த விவரம், அரிச்சந்திரன் பொய்கள், நந்தன் சரித்திரம், திரிவாசகம், விபூதி விளக்கம், முருகக்கடவுள் வரலாறு, ஆதி வேதம், திருக்குறள் வரலாறு, திரிக்குறள் உள்ளிட்ட 2.5க்கும் மேற்பட்ட நூல்களையும் ஏராளமான கட்டுரைகளையும் எழுதினார் (கௌதம சன்னா, 2007, p.69) அவரது கருத்தியல் ஆழத்தின் காரணமாக ஆய்வாளர்கள் அவரை தென்னிந்தியாவின் சமூக சீர்த்திருத்தத்தின் தந்தை என குறிப்பிடுகின்றனர் (கௌதம சன்னா, 2007, pp.4963).

இந்த வரலாற்றுப் பின்புலத்தில் பண்டிதர் குடும்பத்தினர் திருக்குறளைப் பதிப்பிக்க மேற்கொண்ட முயற்சிகளையும், பண்டிதர் தனிப்பட்ட முறையில் மேற்கொண்ட பணிகளையும் இக்கட்டுரையில் பார்ப்போம்.

திருக்குறள் முதல் பதிப்பும் முரண்களும்.

திருக்குறளின் முதல் பதிப்பு ஆண்டு குறித்து பல்வேறு முரண்பாடுகள் இன்றும் நிலவி வருகின்றன. அது 1812, 1816, 1819 மற்றும் 1831 என ஆண்டுகளின் முரண்பாடுகள் நிலவுகின்றன. 1936ஆம் ஆண்டு திருவள்ளூர் திருநாட் கழகம் வெளியிட்டுள்ள ஆண்டு மலரில் திருக்குறள் 1812ஆம் ஆண்டு எல்லீசன் முயற்சியால் வெளியிடப்பட்டது என்றும் (puthagamapesuthu.com/2015/02/26/), அண்மையில் ரோஜா முத்தையா நூலகம் வெளியிட்டுள்ள மூலபாட பதிப்பிலும் இ.ஆண்டு சூ.அளய உ அதாவது 1812 என்றும் குறிக்கப்பட்டுள்ளதே (திருக்குறள் மீள் பதிப்பு, 2016).

இது குறித்து ஆராய்ந்த பேராசிரியர் இ.சுந்தரமூர்த்தி தமது ஆய்வுச் சுருக்கத்தில் ஒரு குறிப்பை அளித்திருக்கிறார். அதில்.

கல்கத்தா தேசிய நூலகத்தில் கிடைக்கும் திருக்குறள் ஓலைச் சுவடி மூலம் இவ்வரலாறு

தெரியவருகின்றது. அந்த ஓலைச் சுவடியில் தரும் குறிப்பு வருமாறு. “இது பொத்தகம் கலியுகாப்தம் 4900 க்கு ஆங்கிரச தொண்டை மண்டலம் சென்னைப் பட்டணத்தில் தஞ்சை நகரம் மலையப்ப பிள்ளை குமாரன் ஞானப்பிறகாசனால் அச்சிற் பதிப்பிக்கப்பட்டது. மாசம் தினச் சரிதையின் அச்சுக்கூடம், ஆண்டு 1812...” (சுந்தரமூர்த்தி, 1995).

ஆண்டு கணக்கு ஏறக்குறை ஏற்றுக்கொள்ள கூடியதுதான், எனினும் மேற்கண்ட தகவல்களையும் வெளிவந்திருக்கும் பிற தகவல்களையும் ஒருங்கிணைத்துப் பார்க்கும் போது எழும் கேள்வி என்னவெனில், திருக்குறள் மூலச் சுவடியினைப் பதிப்பிக்க அளித்தது யார்..? இந்தக் கேள்விக்கு பதிலை பெரும்பாலான ஆய்வாளர்கள் தவிர்த்துள்ளனர். சிலர் முயன்றுள்ளனர். ஆகவே, உலகிற்குத் திருக்குறள் சுவடி எப்படி கொடுக்கப்பட்டது என்பதை பண்டிதரின் வாக்கிலேயே பார்ப்போம்.

“ அக் காலத்தில் பிரிட்டிஷ் இராஜாங்கத்தில் சிவில் சர்வீசில் தேர்ந்து வந்த மிஸ்டர். எலீஸ் துரையவர்கள் 1825ஆம் வருடத்திற்குப் பின்பு ஓர் தமிழ்ச் சங்கம் சென்னையிலேற்படுத்தி, அதனை விருத்தி செய்வதற்கு பலரிடங்களிலு முள்ள ஓலைப் பிரிதிகளைக் கொண்டு வரசெய்து, அச்சிட்டு தமிழ் நூற்களைப் பரவச்செய்து வந்தார்.

அதையறிந்த ஜார்ஜ் ஆரிங்டன் துரை, பட்லர் கந்தப்பெனப்பவரால் தன்னிடமிருந்த ஓலைப்பிரிதி திரிகுறள் மூலமும் திருவள்ளூர் மாலையும் நாலடி நானூறுங் கொண்டு போய் மேம்பட்ட (எல்லீஸ்) துரையிடம் கொடுக்க, அவரும் சந்தோஷித்து அக்கால் தன்னிடமுள்ள தமிழ் வித்வான்களாகும் தாண்டவராய முதலியாராலும், மாணேஜர்

முத்துசாமிப்பிள்ளை அவர்களாலும் 1831ம் வருஷம் அக்குறள் அச்சிட்டு வெளியிட்டிருக்கின்றார் (அயோத்திதாசர், 2011, p.460)".

இதன்படி திருக்குறள் ஆரிங்டன் மற்றும் எல்லீசன் முயற்சியினால் அச்சேற்றப்பட்டு வெளியிடப்பட்டது என்பதும், அச்சுவடியினைக் கொடுத்தவர் கந்தப்பன் என்பதுவும் தெளிவாகிறது. அப்படியெனில் யார் அந்த கந்தப்பன்?

கந்தப்பன் அவர்கள் மையிலாபூரில் வசித்து வந்த ஒரு மருத்துவர். பட்டர் கந்தப்பனார் என்றும் கந்தப்பன் பிள்ளை எனவும் அழைக்கப்பட்டவர். கல்விமான். தனது வீட்டில் ஏராளமான தமிழ் ஓலைச் சுவடிகளைப் பாதுகாத்து வைத்திருந்தார். அவை அவரின் பரம்பரைச் சொத்து. இவரது மகன் கந்தசாமி பிள்ளை, இவரும் மருத்துவர், இலக்கிய விற்பன்னர். மயிலாபூரில் மருந்து தயாரித்து விற்கும் நிறுவனத்தை நடத்தி வந்தார். இந்த கந்தசாமி பிள்ளையின் மகன்தான் காத்தவராயன். அவரே பண்டிதர் அயோத்திதாசர். எனவே கந்தப்பனார் அயோத்திதாசரது பாட்டனார் (கௌதம சன்னா, 2007, pp.1620). இருந்தபோதிலும், மேற்கண்ட சான்றுகளில் ஒரே முரண் மட்டும் உள்ளது. அதாவது பண்டிதர் குறிப்பிடும் 1831 ஆண்டும், திருக்குறள் முதற்பதிப்பு வெளியான 1812ஆண்டும் முரண்படுகின்றன. இதற்கு எப்படி தீர்வு காண்பது.

திரு.பிரான்சிஸ் வைட் எல்லீஸ் (1777-1819) என்னும் அரசு அதிகாரி மெட்ராஸ் பிரிட்டிஷ் கவர்னர்களான சர் ஜார்ஜ் பார்லோ 1808-1813) ஜான் அபேர் க்ராம்பே (1813-1814) யூக் எலியட் (1814-1820) காலத்தில் புனித ஜார்ஜ் கோட்டையில் பணியாற்றியவர். இவர் 1812ல் கோட்டையில் ஆங்கிலேயர் மற்றும் மெட்ராஸ் மக்கள் கற்பதற்காக மெட்ராஸ் கல்விக் கழகம் ஒன்றை உருவாக்கினார். எல்லீசன் அவர்கள் அதற்கு இயக்குநராக இருந்தது (நரசய்யா, 2006, p160) மட்டுமின்றி, அதற்கு மேலாளராக முத்துசுவாமி பிள்ளை அவர்களையும், தாண்டவராய முதலியார் அவர்களை ஆசிரியராகவும் நியமித்திருந்தார்.

இவர்கள் இருவரும் கல்விக் கழகத்தின் அச்சு பொறுப்பையும் ஏற்றிருந்தனர். அதன் விளைவாய் 1813ஆம் ஆண்டுதான் கோட்டையில் தனி அச்சகமும், காசித கொள்முதலும் தொடங்கப்பட்டது.

இந்த எல்லீசன் அவர்களிடம்தான் ஜார்ஜ் ஆரிங்டன் அவர்கள் கந்தப்பனாரிடம் பெற்ற திருக்குறள் சுவடியினைக் கொடுத்தார். அதை மேற்கண்ட பணியாளர்களிடம் கொடுக்க அவர்கள் மூலமாக முதல் பதிப்பு வெளியானது. எனினும் முதல் பதிப்பு 1812 என்று புத்தகத்தில் குறிக்கப்பட்டிருந்தாலும், கல்விக் கழகத்தின் முதல் நூலாக வீரமாமுனிவர் எழுதிய தமிழ் இலக்கணம் 1813ல்தான் வெளியானது என்று வரலாற்றுக் குறிப்புகள் கூறுகின்றன (https://en.wikipedia.org/wiki/Francis_Whyte_Ellis). எனவே வீரமாமுனிவரின் நூல்தான் முதலில் வந்தது என்றாலும், 1812ல் வெளியான திருக்குறள் எல்லீசரின் அச்சகத்தில் அச்சடிக்கப்படாமல் “மாசத் தினச்சரிதையின் அச்சக்கூடத்தில்” அச்சிடப்பட்டது. எனவே முற்பதிப்பில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் ஆண்டு உறுதியான ஒன்று. ஆனால் தமிழை நன்கு கற்று குறளின் மேன்மையை உணர்ந்த எல்லீசன் அதை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கத் தொடங்கியிருந்தார். அறத்துப்பால் விளக்கங்களை கொண்ட நூல் அவரது அச்சகத்தில் அச்சாகி 1819ல் வெளியாகியுள்ளது. அதே ஆண்டில் எல்லீசன் அவர்கள் மறைந்தும் விட்டார். எனவே இந்த வெளியீடுகளின் கால முரண் என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. இதற்கு விடையளிக்கும் விதமாக பெ.விஜயகுமார் அவர்களின் முனைவர் பட்ட ஆய்வேட்டில்,

“1812ல் எல்லீசர் தமிழ்ச்சங்கம் ஏற்படுத்தப்பட்டது. இதனை 1825க்குப் பின்பு என்று பதிவு செய்திருக்கிறார். அதேப் போன்று திருக்குறள் நூல் வெளிவந்தது 1831 என்று குறித்திருப்பது தவறு என்றும் அறிய முடிகிறது. ஏனெனில் எல்லீஸ் 1819ல் இறந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும் பண்டிதர் அயோத்திதாசரின் இப்பதிவில் ஆண்டு மாறியிருந்தும்

மற்ற தகவல்கள் அனைத்தும் சரி என்பதை உறுதி செய்ய முடிகிறது. சென்னைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் தலைமை பொறுப்பில் இருந்தவர்கள் முத்துசாமிப் பிள்ளை மற்றும் தாண்டவராய முதலியார் பற்றியும் அறிய முடிகிறது” (விஜயகுமார், 2015, p.170).

எனவே தொண்டை மண்டலப் பகுதியான மெட்ராஸில் கந்தப்பனார் அவர்களிடமிருந்து ஜார்ஜ் ஆரிங்டன் அவர்கள் மூலமாக எல்லீசன் அவர்களிடம் போய் சேர்ந்த திருக்குறள் சுவடி, ஞானபிரகாசரால் அச்சிற்பதிக்கப்பட்டது. அதன் உண்மைத் தன்மைக்காகத்தான் திருக்குறள் முதற் பதிப்பின் முன்னுரை என்னும் வரலாறு பகுதியில் ஞானப்பிரகாசர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“இஃதுண்மை பெற திருபாகூர் முத்துச்சாமி பிள்ளை, திருநெல்வேலி சீமை அதிகாரி ம.ராமசாமி நாயக்கர் முன்னிலையில் அந்நாட்டிலிருந்தழைப்பித்து சுத்த பாடங்களுடன் எழுதின வரலாறு.

இந்தப் பொத்தகத்தி லெழுதிய தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளவ நாயனா ருளிச் செய்த திருக்குறள் மூலபாடமும், நாலடியார் மூலபாடமும், திருவள்ளுவமாலையும் ஆக மூன்று சுவடியும் வெகு மூலபாடங்கள் உரை பாடங்கள் அதற்கு கருவியாக வேண்டும் இலக்கண விலக்கியங்களல்லாம் ஆய்ந்துப் பரிசோதித்துப் பாடந் தீர்மானஞ் செய்து ஓரெழுத்து, ஓர் சொல் நூதனமாகக் கூட்டாமற் குறையாமல் அநேக மூலபாடங்களுரை பாடங்களுக்கு இணங்கினதாகத் தீர்மானம் பண்ணி அந்தப் பாடம் பார்த்தெழுதிச்சரவை பார்த்தப் படமாகையாலும் அந்தப்படி தீர்மானம் பண்ணியெழுதின பாடமென்பதும்

இவடங்களி லிருக்குந் தமிழாராய்ச்சியுடைய மகாவித்துவ செனங்களாற்பார்க்கும் பொது மலாகளா கருத்திற் ருருன்றபடும் ஆகையாலும் பாடங்களி லெவ்வளவெனுஞ் சந்தெகப்பட வேண்டுவதின்று..

இந்தப் பாடங்களை திருவாடுதுறை ஆதின வித்துவான் அம்பலவாணத் தம்பிரான், சீர்காழி வடுகநாத பண்டாரம் இவர்களாலும் மறுபடி கண்ணொட்டத்துடன் ஆராயப்பட்டன” (திருக்குறள் மீள் பதிப்பு, 2016, p.௨ ங).

எனவே ஞானபிரகாசரின் முதற் பதிப்பில் மேலாளர் முத்துசாமி பிள்ளையின் பெயர் தீர்க்கமாக குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது என்பது தெளிவு. இந்த தரவுகளைக் கொண்டு பார்க்கும் போது பண்டிதரின் குறிப்பில் ஆண்டுக் கணக்கில் சிறு முரண்கள் இருந்தாலும் திருக்குறள் சுவடி பண்டிதரின் பாட்டனார் கந்தப்பனார் அவர்கள் மூலம் தமிழ்க்கூறு நல்லுகத்திற்கு கிடைத்தது என்பது ஐயமறப் புலனாகிறது.

திருவள்ளுவர் கட்டுக்கதை எதிர்ப்பு.

எல்லீசர் மூலமாக அச்சான திருகுறளில் திரிபுகள் ஏதுமில்லை. ஆனால் திருவள்ளுவ மாலையில் மட்டும் நான்கு பாடல்கள் நூதனமாக சேர்க்கப்பட்டிருப்பதாய் கந்தப்பனவர்கள் கண்டுபிடித்து அதுபற்றி ஜார்ஜ் ஆரிங்டன் அவர்களிடம் முறையிட்டதை “சூர்யோதையம்” (வேங்கிடசாமி பண்டிதர், 1869, p.25) எனும் பத்திரிக்கையில் வெளிவந்த தகவலைக் கொண்டு பண்டிதர் உறுதி செய்திருக்கிறார். மேலும், அப்பதிப்பில் திருவள்ளுவர் பார்ப்பானுக்குப் பிறந்தார் என்னும் கட்டுக் கதைகள் ஏதும் இல்லை என்பதை குறித்தப் பண்டிதர் (அயோத்திதாசர், 2011, p.460) கட்டுகதை எப்படி உருவானது என்பதை அம்பலப்படுத்தினார்.

1835ஆம் ஆண்டு விசாகப் பெருமாள் ஐயர்

பதிப்பித்த திருக்குறளின் பின்னிணைப்பில் ஓர் அகவற்பாவை இணைத்து, அதன் ஆசிரிய விவரங்கள் ஏதும் அதில் குறிக்காமல் பின்வரும் கதையை கூறியிருக்கிறார். அதில் “ஆதி என்னும் பறைச்சிக்கும் பகவன் என்னும் பிராமணனும் இருந்ததாகவும், அவ்விருவர் விபச்சாரத்தால் ஏழு பிள்ளைகள் பிறந்ததென்றும், அவர்களில் நாயனார் மயிலாப்பூரில் தங்கி இல்லறம் நடத்துங்கால் இக்குறளைப் பாடினார்” (அயோத்திதாசர், 2011, p.461) என்று அந்த அகவற்பாவில் குறித்திருக்கிறார்.

மேலும், ஏழு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள் என்கிற தகவலோடு விசாகப் பெருமாள் ஐயர் நிறுத்திக் கொண்டார், தொடரவில்லை. மாறாக அவருடைய தம்பி சரவணப் பெருமாள் ஐயர் அதை தொடர்ந்திருக்கிறார் என்று அம்பலப்படுத்திய பண்டிதர், மேலும் கூறுகிறார்.

“சரவணப் பெருமளையர் நான்காவது அச்சிட்ட புத்தகத்தில் ஏழுப் பிள்ளைகளில் ஒவ்வோர் பிள்ளை மீயிற் பிறந்தவுடன் ஒவ்வோர் வெண்பாக்களைப் பாடிவிட்டதென்றும், அப்போது இச்சரவணப் பெருமளையர் அருகினின்று ஒலை எழுத்தாணிக் கொண்டு உடனுக்குடன் எழுதிக் கொண்டது போலும் ஏழு வெண்பாக்களை பாடி சேர்த்து விட்டார். விசாகப் பெருமளையர் அச்சிட்ட புத்தகத்தில் நாயனார் வைசியக் குலப் பெண்ணை மணந்தாரென்று வரைந்திருக்கிறார். அதன்பின் சரவணப் பெருமளையர் அச்சிட்ட புத்தகத்தில் நாயனார் வேளாளக் குலப் பெண்ணை மணந்தாரென்று வரைந்திருக்கிறார். விசாகப் பெருமளையர் அகவலில் ஆறு பிள்ளைகள் பிறந்தயிடங்களையும் தங்கிய இடங்களையும் காண்பிக்காமல் நாயனால் பிறந்தயிடம் மட்டும் மயிலை என்று குறித்திருக்கின்றார்”

(அயோத்திதாசர், 2011, p.461).

என்று சுட்டிக்காட்டியப் பண்டிதர் 1847ம் ஆண்டு திண்டுக்கல் முத்துவீரப் பிள்ளை என்பவரின் உத்திரவிற்படி வேதகிரி முதலியார் அவர்கள் கொண்டு வந்த பதிப்பில் மேலும் கதைகள் சேர்க்கப்பட்டன என்பதையும் காட்டுகிறார். அதில்,

“பிரமன் விவாகஞ் செய்துக்கொண்டு மறுபடியும் அகஸ்தியராகத் தோன்றி சமுத்திர கன்னிகையை மணந்து பெருஞ் சாகரனென்பவரைப் பெற்றானாம். அப்பெருஞ்சாகரன் திருவாரூர் புலைச்சியைத் சேர்ந்து பகவன் என்பவரைப் பெற்று அவர் வளர்ந்தப் பின்பு,

பிரம்ம வம்சத்தில் தவமுனி என்பவர் அருண்மங்கை என்னும் பிராமண மாதைச் சேர்ந்து, ஓர் புத்திரியைப் பெற்று வைத்து விராலி மலைக்குத் தவஞ்செய்யப் போய்விட்டாராம். (தாய் எங்குப் போனாளோ தெரியவில்லை) அப்பெண் குழந்தையை உரையூர் பெரும்பறையன் கண்டெடுத்து வளர்த்து வருங்கால் அச்சேரியிலுள்ளோர் எல்லாம் மண் மாரியால் மடிந்து இப்பெண் ஒருத்தி மட்டும் பிழைத்து, மேலார் அகரத்தில் நீதி ஐயன் வீட்டில் வளர்ந்து பகவன் என்பவருக்கும் ஆதி என்பவளுக்கும் நீதி ஐயன் ஐந்து நாளைய விவாகமும் மங்கள ஸ்நானமுஞ் செய்த பின்னர் வெளியேறி, ஏழு பிள்ளைகள் பெற்றதாக விவரித்து விட்டார். நாயனார் தோன்றிய காரணத்தையும் எவ்வகையில் எழுதியிருக்கின்றார்கள் என்னில்:

இன்ன அரசு காலம், கலியுக இன்ன வருட காலம் என்னும் யாதொரு காலமுமின்றி முதற் சங்கம், நடுச்சங்கம், கடைச்சங்கம் என்னும் நிலையற்ற சங்கத்தார் ஒரு காலத்தில் சிவனென்பவரை

அவமதித்து விட்டதாகவும் அந்த கோபத்தால் சங்கத்தை அழிக்க வேண்டி பிர்மாவை திருவள்ளூராகவும், சரஸ்வதியை அவ்வவையாகவும், விஷ்ணுவை இடைக்காடராகவும் பூமியில் அவதரிக்கச் செய்தாராம். அற்ப வித்வாக்களை ஜெயிக்கலாகாத சிவன் அவதாரம் செய்யும் அதிகாரத்தை எவ்வகையில் நடத்தினாரோ விளங்கவில்லை” (அயோத்திதாசர், 2011, pp.461462).

என்று திருவள்ளூர் பற்றின பொய்க் கதைகளை நையாண்டியுடன் அம்பலப்படுத்திய பண்டிதர், திருவள்ளூர் குறித்த உண்மையான வரலாற்றை விரைவில் எழுதப்போவதாக 1908ம் ஆண்டு சூலை 15ம் நாள் தமிழன் இதழில் அறிவித்தார். அதன்படி 'புத்தர் எனும் இரவு பகலற்ற ஒளி' என்ற தலைப்பில் கட்டுரை தொடரை நிறைவு செய்த பின்னர், பல்வேறு தலைப்புகளில் திருவள்ளூர் பற்றின செய்திகளைத் தொடர்ந்து வெளிக்கொண்டு வந்தார்.

திருவள்ளூர் பற்றின இலக்கிய கல்வெட்டு ஆதாரங்கள்

பண்டிதரிடம் முதன்மைத் தரவுகளெல்லாம் ஓலைச் சுவடிகளாகவே இருந்தன. சில கையேட்டுப் பிரதிகளாகவும், கல்வெட்டு சாசனங்களாகவும் கிடைத்தன. அவற்றை பட்டியலிட்டுள்ளார் அவை.

முன்கலை திவாகரம், பின்கலை நிகண்டு, மணிமேகலை, சீவக சிந்தாமணி, சூளாமணி, திருக்கழு குன்றம் சீர்காழி தம்பிரான் கையேட்டுப் பிரதி, பலியனாரின் கையேட்டுப் பிரதியில் இருந்து நல்கூர் வேள்வியார் சாற்றுக்கவிதை, பொன்முடியார், நரிவெருத்தலையார், வெள்ளி வீதியார், கீரந்தையார் ஆகியோரின் திரிகுறள் சாற்றுக் கவிதைகள், பாகுபலி நாயனார், மார்கலிங்கப் பண்டாரம் ஆகியோரின் கையேட்டுப் பிரதிகள், பண்டிதரின் நண்பர் ஏ.ஜெயராம் நயினார் சேகரித்துக் கொடுத்த சகச விளக்கம், நூறு பாடல்,

விபூதி விளக்கம், பத்துப்பாடல், பஞ்சரத்தின பாடல் அடங்கிய சுவடி, அச்சிடப்பட்ட அசோதரைக் காவியம். ஆகியன. இதில் நல்லுரையார் எழுதிய பஞ்ச ரத்தினப் பாடல் திருவள்ளூர் வீரராகவ பெருமாள் கோயில் கல்வெட்டில் பதிக்கப்பட்டதை ஓலைச்சுவடியில் எழுதி வைக்கப்பட்டதாகும். ஆனால் அக்கல்வெட்டை ஆய்வு செய்ய பண்டிதர் நேரில் போனபோது அது உடைத்தெறியப்பட்டு புதைக்கப்பட்டதாக கண்டறிந்தார் (கௌதம சன்னா, 2007, p.85). தமது ஆதாரங்களை முறைப்படுத்தி திருவள்ளூர் பற்றின வரலாற்றை வரைந்தார் பண்டிதர். அதனை விரிவாகக் காண்போம்.

திருவள்ளூர் யார்..?

திருவள்ளூர் நாயனார், திருவள்ளூர் சாம்பவனார் என வேறுபட்ட இருவர் இருந்தனர். திருவள்ளூர் சாம்பவனார் காலத்தால் பிற்பட்டவர். இவர் இயற்றியது நொண்டிச் சிந்து, ஞானவெற்றி ஆகியன. இந்த இரண்டையும் எழுதியது திருவள்ளூர் நாயனார் என கூறப்படுவது இடைச்செறுகல் என பண்டிதர் கண்டித்தார் (கௌதம சன்னா, 2007, p.88). எனவே திருக்குறளை எழுதியது திருவள்ளூர் நாயனாரின் வரலாற்றை பின்வருமாறு விளக்கினார்.

“இந்துதேசம் முழுவதும் புத்த தன்மமாம் மெய்யறம் பரவியிருந்த காலத்தில் இந்திர வியார சங்கங்களில் தலைமெயாய் அறஹத்து என்றும், பிராமணர்கள் என்றும், அந்தணர்கள் என்றும் வழங்கி வந்த ஞான குருக்கள் நீங்கலாக, சாக்கையர் என்றும், வள்ளூர் என்றும், நிமித்தகர் என்றும் பெயர் பெற்று அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்ற முத்தொழிலாளருக்கும் கன்ம குருக்களாக விளங்கி தன்ம கன்மங்களை நடத்தி வந்தனர்...

இவர்கள் பூர்வம் வடதேசத்தில் கணித வல்லபத்தால் சாக்கையர் என்னும் பெயர் பெற்று கலிவாகு, குலவாகு, வீரவாகு, இட்கவாகு

என்னும் சக்கிரவர்த்திகளாக, தலைத்தார் வேந்தர்களாக விளங்கினார்கள் இவர்களின் வம்சத்தினர் தென்னாட்டில் வள்ளுவர், சாக்கையர், நிமித்தகர் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர் (அயோத்திதாசர், 2011, p.455).

இத்தகையோர் வரிசையில் கருமத்தலைவர் வம்ச வரிசையில் (அயோத்திதாசர், 2011, p.544) மாமதுரை கச்சன் என்றும் வடமதுரைக் (அயோத்திதாசர், 2011, p.455) கச்சனெனுங் கூர்வேல் வழி என்றும் அழைக்கப்பட்ட அரசனுக்கும், உபகேசி என்னும் அரசிக்கும் மகனாக பிறந்தார். பெற்றோர் இட்ட பெயர் நாயனார்” (அயோத்திதாசர், 2011, p.568)

நாயனார் இளமையிலேயே கல்வியில் சிறந்து விளங்கினார். அக்கால பௌத்த அரசர்கள் சாக்கைய வம்சத்தை சேர்ந்தவர்கள் என்பதால் நாயனார் பௌத்த திரிபிடகங்களையும், மற்ற நூல்களையும் கற்று தமிழ், பாலி, வடமொழி ஆகிய மொழிகளில் புலமைப் பெற்றார். பின்பு பெற்றோர் அனுமதியுடன் துறவு மேற்கொண்டு பிக்குவாகத் இந்திர வியாரம் என்ற பெளத்த சங்கத்தில் சேர்ந்தார். பெளத்த அற நூல்களான தம்ம பிடகம், சூத்ர பிடகம், விநய பிடகம் என்னும் திரிபிடகத்தை வழி நூலாகக் கொண்டு மெய்யறம், மெய்ப்பொருள், மெய்யின்பம் என்பதாக வகுத்து ஈரடி வெண்பாவில் திருக்குறளை எழுதினார். இவையே அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால் என வழங்குகின்றன (கௌதம சன்னா, 2007, p.86).

மேற்கண்ட குறிப்புகளின் அடிப்படையில் பார்க்கும் போது நாயனார் ஓர் அரசனின் மகன் என்பதும், இளவரசர் என்பதும் உறுதியாகிறது. மேலும் அவர் பெளத்த பிக்குவாக மாறினார் என்பதை பஞ்சரத்தினப் பாடல்கள் பறைசாற்றுகின்றன

சிலாசாஸனப் பெயர்ப்பு

நல்லுரையார் நாயனாரை சிந்தித்த தியான பஞ்சரத்தினப்பா

மலர்கலியுகத்துன்னிய மேலோன் வள்ளலெண்குணை றவாழி

குலகுமரபோன் கொற்றவனென்னுங் குடமதுராபுரிகச்சன்

தவமதிலுதித்த தண்டமிழ்மறையோய் சருவமுமுணர்ந்த பாவலனே

தலமெலா முதற்சீராகுல வியார சங்கமெய் நாயனையருளே

சங்கமெய்க்குருவாய் சாதனத்துரைந்து தரணியோர் குறைமிகுவாற்றி

பொங்கிரு வினையின் பகுப்பினை யுணர்த்தி புத்தமுதுய்ந்த மெய்ப்பொருளே

தங்குமின்னமுதே தாதைமுப்பால்போற் சமணமுற்றோர்க் கருளுட்டுந்

திங்கணன் முடியோன் வழிவழிகாட்டுத் செந்ந நற்புலவ நாயகனே.

செந்நாப்புலவர் சீர்பெயர்பெற்றுத் தெண்ணிறை திரிக்குற ளருளி

நந்நாவலர்க்கு நாவுற மீய்ந்து நானிலத்தோர் நலமுற்றார்

புந்நாவடியோன் போற்றவுமறியேன் புநிதமெய்ஞ்ஞான மாவமுதே

திந்நநூர் மேலோய் திருவளு ரானீர் சின்மய நாயனே யருளே.

சின்மயனாந்த நாயனே நின்னை சேவைசெய் தேற்றுதற் கருளாய்

முன்னுமிச்சங்க முதலவனாகி மேடமே சதுர்த்தசி பின்னாள்

துன்னிய மூத்தித் தூயமெய்ப்பொருளாய் சுடரொளி காட்டிய வருளே

மின்னுபூம்பிண்டி வேந்தணன் வழியோய்
வள்ளலுண் நாயனே யருளே.

வள்ளலந் நிறைந்த வள்ளுவர் வழியோய்
மாதவ ரேற்று மெய்ஞ்ஞான

உள்ளமே கொண்டா யுலகெலா
முணர்ந்தாய் உமதுமுப்பா லதையுணர்ந்தோர்

கள்ளமே யகற்றி காட்சியைப் பெறுவர்
கமலநாயகன் கழல்கண்டு

வள்ளுவநாயன் காட்டிய வழிநூல்
மணந்திரு வள்ளுவரே.

(அயோத்திதாசர், 2011, p.457)

மேற்கண்டப் பாடல்கள் திருவள்ளூர் வீரராகவப் பெருமாள் கோயிலில் கல்வெட்டாக வடிக்கப்பட்டிருந்ததைக் கேள்விப்பட்டு அதைப் படியெடுக்க பண்டிதர் திருவள்ளூருக்கு சென்றார். ஆனால் கோயிலில் எங்குத் தேடியும் அது கண்ணுக்கு அகப்படவில்லை. எனவே அதை கண்டுப் பிடிக்கும் பொருட்டு அங்கே வசித்து வந்த கல்விமான்களாகிய முத்துசுவாமி ஜோசியர், செளந்திரப்பாண்டிய முதலியார் ஆகியோரை சந்தித்து விவரங்களைக் கோரினார். அவர்கள் அந்த கல்வெட்டு இருந்தது உண்மையென்றும், அந்தக் கல்வெட்டை உடைத்து குளத்தில் போட்டிருக்கலாம், அல்லது பறைப்பொருள் கோவிலுக்கு அடிக்கல்லாக போட்டிருக்கலாம் என்று சொன்னதுடன், அக்கல்வெட்டுப் பாக்களை மனப்பாடம் செய்து வைத்திருந்த முத்துசுவாமி ஜோசியர் பாடிக்காட்டினார். அதை பண்டிதர் பதிவு செய்துக் கொண்டார். அதுதான் மேற்கண்டப் பாடல்கள். பண்டிதர் மட்டும் இப்பாடலைப் பதிவு செய்யாமல் போயிருந்தால் அது அழிந்தே போயிருக்கும், எனவே இந்தப் பாடல்கள் பண்டிதரால் மட்டுமே தமிழுக்கு கிடைத்த அரிய சான்றாவணமாகும்.

திருவள்ளுவர் பிறந்த இடம்

திருவள்ளுவ நாயனாரின் வரலாற்றுக் குறிப்பை காணும் போது அவர் பிறந்த

இடம் உத்திர மாமதுரை என்னும் வட மதுரை குறிக்கப்படுகிறது. அந்த வட மதுரை எங்குள்ளது. அதற்கான குறிப்பை பண்டிதர் பின்வருமாறு அளிக்கிறார். அதில்

“தின்னூருக்கு மேற்கே இந்திர வியாரத்திலுள்ள புத்த சங்கத்தில் சேர்ந்து..” (அயோத்திதாசர், 2011, p.455)

“திருவள்ளுவ நாயனார் தந்தை கச்சனென்னும் அரயன் வட மதுரையை ஆண்ட அனுபவம் கொண்டு நாளது வரையில் அந்நாட்டை கச்சயம் என்னும், கச்சம் என்றும் வழங்கி வருகிறார்கள்” (அயோத்திதாசர், 2011, p.459).

இதற்கு ஆதாரமாக நல்கூர் வேள்வியாரின் சாற்றுக் கவியை முன்வைக்கிறார் பண்டிதர். எனவே இந்த வட மதுரை நாடு எது என்பதை உறுதி செய்ய வேண்டும்.

வடமதுரை (திருநின்றவூரிலிருந்து பெரிய பாளையத்திற்கு போகும் வழியில் வெங்கல் எனும் கிரமத்திற்கு அடுத்து வருவது), கச்சம் என்பதின் மருவலான கச்சூர் (திருவள்ளூரிலிருந்து ஊற்றுக்கோட்டைக்கு போகும் பாதையில் ஆரணி ஆற்றுக்கு அருகில்) மற்றும் தின்னூர் என்கிற திருநின்றவூர் ஆகியன திருவள்ளூர் தாலுக்காவில் இருப்பதை 1930ல் வெளியான அரச ஆவணம் உறுதி செய்திருக்கின்றது (Alphabete list of village in Taluk an District of Madras presidency, 1933, pp.108)

பழைய செங்கல்பட்டு மாவட்டத்தில் இருந்த திருவள்ளூர் தற்போது தனி மாவட்டமாக இருக்கிறது. திருவள்ளூரை நகரை மையமாக வைத்துப் பார்க்கும்போது, திருவள்ளூரிலிருந்து வடமதுரை 28 கி.மீம், தின்னூரிலிருந்து வடமதுரைக்கு 26 கி.மீம், தின்னூரிலிருந்து திருவள்ளூருக்கு 14 கி.மீ ம், திருவள்ளூரிலிருந்து கச்சூருக்கு 20 கி.மீ ம், கச்சூரிலிருந்து வடமதுரைக்கு 22கி.மீம் என குறுகிய தூரங்களே இருக்கின்றன. மிக அருகருகே அமைந்துள்ள இந்த வரலாற்று

சிறப்பு மிக்க இடங்களில் புகழ்பெற்ற பழைமையான சைவ மற்றும் வைணவக் கோயில்கள் இன்றும் இருக்கின்றன. இந்த பகுதியில் இருக்கும் ஊர்ப் பெயர்கள் பெரும்பாலும் பௌத்த பெயர்களே என்பது தற்செயலானதல்ல.

எனவே பண்டிதர் குறிப்பிடும் பகுதிகள் அனைத்தும் இந்த பகுதியில் இருப்பது கண்கூடு என்பதில் ஐயமில்லை. அதே நேரத்தில் பண்டிதர் குறிப்பிடும் இந்திர வியாரம் எது..?

இந்திர வியாரத்திற்கு மற்றொரு பெயர் இராகுல வியாரம் அல்லது வீரராகுல வியாரம் என்பதாகும் (அயோத்திதாசர், 1999, p.605). இந்த வீரராகுலர் என்ற பெயர்தான் தற்போது மருவி வீரராகவர் கோயிலாக மாற்றப்பட்டுள்ளது. எனவே திருவள்ளூரில் இருக்கும் வைணவக் கோயிலான வீரராகுல வியாரத்தில் திருவள்ளுவர் மறைவிற்குப் பிறகு அங்கே அடக்கம் செய்யப்பட்டதை பஞ்சரத்தினப்பா தெளிவு படுத்துகிறது (காண்க அடிக்குறிப்பு 29)

இத்தகவலை ஒருங்கிணைத்துப் பார்க்கும்போது திருவள்ளுவர் பிறந்தது தற்போதைய திருவள்ளூர் என்ற பண்டிதரின் கருத்து உறுதியாகிறது. திருக்குறளை ஆராய்ந்த அறிவானர்கள் திருவள்ளூர் என்னும் பெயர் திருவள்ளுவரை குறிக்கிறது என்பதை துளியும் கண்கொள்ளாதது பெரும் வரலாற்றுப் பிழை. குறைந்தபட்சம் பெயர் ஒலிப்பு ஒற்றுமையைக்கூட அவர்கள் கவனிக்காதது பெரும் வியப்பை அளிக்கிறது.

திருவள்ளுவர் காலம்

திருவள்ளுவரின் காலம் குறித்த பல வேறுபாடுகள் தமிழ் ஆய்வு உலகில் நிலவினாலும். அவர், கடைச்சங்க காலத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பது பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. ஆனால் பண்டிதர் தமது ஆய்வில் இதிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபடுகிறார். ஏற்கெனவே கடைச்சங்க கால புலவர்களின் திமிர்தனத்தை அடக்க சிவன் மூலம் அனுப்பப்பட்டவர் என்கிற கட்டுக்கதையை அவர் முற்றாக

நிராகரித்திருந்தார். அப்படியெனில் பண்டிதர் குறிக்கும் காலம் எது..?

கடைச் சங்கத்திற்கு இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தவர் திருவள்ளுவர் என்று சுதேசமித்திரன் எழுதியதை குறித்துக் காட்டியப் பண்டிதர் கடைச்சங்கத்தை சேர்ந்தவரல்ல திருவள்ளுவர் என்பதை ஏற்றுக் கொள்கிறார் (அயோத்திதாசர், 2011, p.543). ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டதைபோல திருவள்ளூர் வீரராகவர் கோயில் சுவற்றில் பொறிக்கப்பட்டிருந்த பஞ்ச ரத்தின பாடல்களை தேடி அவர் திருவள்ளூருக்குப் போய், அங்கே வேலூர் மார்கலிங்க பண்டாரம் அவர்களின் மைத்துனர் முத்துசுவாமி ஜோசியர், காசி விசுவநாத முதலியார் அவர்களின் சம்பந்தியின் தம்பியான செளந்திரபாண்டி முதலியார் ஆகியோரை சந்தித்தார். அவர்கள் பல தொடர்புடையத் தரவுகளை வைத்திருந்தனர். எனவே விவரங்களைக் கோரினார். அவர்கள் சொன்ன செய்திகள் பின்வருமாறு.

- இக்கோயில் குறித்து பூசல் உருவான காலத்தில் சாக்கைய வள்ளுவர்களிற் சிலர் நல்லுரையார் என்கிற பாணரால் பஞ்சரத்தின தியானப்பா பாடி கற்பலகையில் பொறித்தனர்.
- பிற்காலத்தில் அச்சிலாசாசனம் உடைக்கப்பட்டு கோயில் குளத்தில் போடப்பட்டிருக்கலாம் அல்லது பறைப்பொருள் கோயிலுக்கு அடிக்கல்லாகப் போடப்பட்டிருக்கலாம்.
- வேலூர் விநயலங்கார வியாரம், தின்னனூர் வியாரம், திருவள்ளூர் வியாரம் ஆகியன ஒரே காலத்தில் கட்டப்பட்டவை. திருவள்ளுவரின் மறைவிற்கு முன்பு அது இந்திர வியாரம் என்றும் இராகுலர் வியாரம் என்றும் வழங்கப்பட்டது. பின்பு திருவள்ளுவரின் பெயர் சூட்டப்பட்டது. அக்கோயில் புத்த விகாரை என்பதற்கு உள்ளிருக்கும் பௌத்த நிர்வாண சிலையே சான்று.

- நல்கூர் வேள்வியாரின் வெண்பாவிற் கு வேலூர் மார்கலிங்க பண்டாரம் இயற்றியுள்ள கருத்துரையினாலும் மேற்கண்ட தகவல்களை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்று அப்பஞ்ச ரத்தின பாவை பாடியதுடன், அவர் தம்மிடமிருந்த திருக்குறள் பிரதி ஒன்றை தமக்களித்தாக பண்டிதர் கூறுகிறார் (அயோத்திதாசர், 2011, pp.458459).

எனவே மூன்று விகாரைகள் ஏக காலத்தில் கட்டப்பட்டன என்பது தெளிவானால் அது எந்த காலம்? அதற்கு பண்டிதர் கொடுக்கும் குறிப்பு என்னவெனில் முற்றிலும் அழிக்கப்பட்ட வேலூர் விநயலங்கார வியாரம் சாம்ராட் அசோகரால் கட்டப்பட்டதாகும் என்பதுதான் (அயோத்திதாசர், 1999, p.605). அசோகர் பிறந்தது கி.மு304, அவர் ஆட்சிக் கட்டிலில் ஏறிய ஆண்டு கி.மு.268 மறைந்த ஆண்டு கி.மு.232. இந்தக் காலக்கணக்கு தற்போதைய ஆய்வுகளின்படி இன்னும் முன்னே போகின்றன. எனினும் அசோகரின் விநயலங்கார வியாரம் கட்டப்பட்டக் காலத்தில் திருவள்ளுவர் வாழ்ந்தார் எனப்பதே வரலாற்று அமைதிக்கு பொருத்தமாயிருக்கும்.

திருவள்ளுவ நாயனாரின் மதம் அல்லது தம்மம்.

திருவள்ளுவ நாயனார் பௌத்த மதத்தைச் சார்ந்தவர் என்பதையும், திரிபிடகங்களை வழி நூலாகக்கொண்டு தமது முப்பாலை எழுதினார் என்பதை உறுதியாகத் தெரிவிக்கும் பண்டிதர், நாயனாரின் போதனைகளைப் பற்றி கூறும்போது வேறுவிதமான கருத்தை முன் வைக்கிறார். அது முற்றிலும் தமிழகத்திற்குப் புதிது. பண்டிதர் கூறுவதாவது..

“புத்தபிரானால் ஓதியுள்ள திரிபீட வாக்கியம், திரிபேத வாக்கியம், திரிமறை வாக்கியம், திரி சுருதி வாக்கியமென வழங்கும் முத நூலாதாரங் கொண்டே இந்திர தேசத்திலுள்ள சகல மதங்களுந் தோன்றியுள்ளபடியால், ஒவ்வோர்

மதஸ்தரும் தமிழ் பாஷையில் வரைந்துள்ள வழி நூலாந் திரிக்குறளில் ஒவ்வோர் பாடல்களை எடுத்துக் கொண்டு திருவள்ளுவர் மதம் எங்கள் மதம்ஓ எங்கள் மதமெனத் தங்கள் மதங்களைச் சிறப்பித்துக் கொள்வது இயல்பாம். திருவள்ளுவருக்கோ மதமென்பது கிடையாது. தங்கள் மதமே மதம், தங்கள் தேவனே தேவனென்று கூறி மதக்கடைப் பரப்பி சீவிப்பவர்கள் யாரோ அவர்களுக்கே மதம் என்பது சான்றாம். திரிபிடகத்தை புத்த தன்ம மென்றும், திரிக்குறளை திருவள்ளுவர் தன்மென்றே கூறத்தகும்” (அயோத்திதாசர், 2011, p.544).

எனவே பண்டிதரின் கருத்துப்படி திருவள்ளுவரின் தத்துவம் என்பது தனியானது. தனி மதம் போன்றது. புத்தரின் தம்மத்தைப் போல தனித்த தம்மம். அதுவே திருவள்ளுவர் தம்மம் என்பது துலங்குகிறது.

திருவள்ளுவ நாயனார் மறைவு

திருவள்ளுவர் எந்த ஆண்டு மறைந்தார் என்பதைப் பற்றின துல்லியமான ஆண்டுக் கணக்கு இல்லை. அதை பண்டிதரும் ஏற்றுக் கொள்கிறார். ஆனால் காலக் கணக்கு இருப்பதை அவர் தெளிவுப்படுத்தினார். அதன்படி

“அறகத்து நிலையடைந்த நாயனார், தமது தம்ம அறத்தை விளக்கி வந்த நிலையில் சித்திரை மாதம் சதுர்த்தி பின்னாள் வந்த அமரவாசி (அமாவாசை) இரவில் நிர்வாணம் அடைந்தார். அல்லது மறைந்தார். பின்பு அவரது தேகத்தை பௌத்த முறைபடி தகனம் செய்து சாம்பலை இந்திர வியாரம் எனும் இராகுலர் வியாரத்தில் புதைத்தனர் வியார அங்கத்தினர்” (கௌதம சன்னா, 2007, p.87 - அயோத்திதாசர், 2011, p.457).

இந்த வழக்கத்தையொட்டி திருவள்ளுவர்

வீரராகவர் கோயிலில் ஆண்டுதோறும் சித்திரை அமாவாசை வெகு விமரிசையாகக் கொண்டாடப்படுவதுடன், ஒவ்வோர் மாத அமாவாசைக்கும் கோயிலைச் சுற்றி மக்கள் கூடி வழிபட்டு, இரவு முழுவதும் கோயில் வளாகத்தில் தங்கி வணங்கும் வழக்கம் தொடர்ந்து வருகிறதை இத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்துக் கொள்ளலாம்.

தீரிக்குறள் என பெயர்க்காரணம் மற்றும் பண்டிதரின் திருக்குறள் உரை.

திருக்குறள் என பொதுவாக வழங்கப்படுவதை அயோத்திதாசப் பண்டிதர் ஏற்றுக்கொண்டாலும் திரிகுறள் என்பதே அதன் உள்ளார்ந்த பெயர் என்பதை வலியுறுத்தி தமது நூல்களில் முழுமைக்கும் திரிகுறள் என்றே வழங்கி வந்தார். அதற்கான காரணத்தை பின்வருமாறு விளக்குகிறார்.

“உலகுப் புகழ் அரிய திரிபேத வாக்கியங்கள் என்றும், வழங்கிய மூன்று மொழியாம் முதநூலுக்கு வழி நூலாகத் தோன்றியவை திரிகுறளும், சார்பு நூலாகத் தோன்றியவைகள் திரிமந்திரம், திரிவாசகம், திரிவெண்பா, திரிமாலை, திரிகடுகம், சித்தர்கள் நூல்கள் முதலியவைகளேயாம். இத்திரிகுறளுக்கு திருவென்னும் அடைமொழி சேர்த்துத் திருக்குறளென சிறப்பு வழங்கினும் தன்ம பிடகம், சூத்ர பிடகம், விநய பிடகம் என்னும் மகட பாஷா முந்நூலுக்கு திராவிட பாஷா வழி நூலாம் அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமப்பால் என்னும் திரிகுறளே உடன்பாடாதாலின் திருவென்னும் அடைமொழி சிறப்பென்றண்ணி திருக்குறளென ஏற்பது மும்மணிகளென்பதை அழகு

மணிகள் என்பற்கு ஒக்கும். ஆதலில் திரிபேதங்களாம் முதநூலுக்குத் திரிகுறளே வழி நூலாதலின் திருவென்னும் அடைமொழி நீக்கி திரியென்னும் மூவரு மொழிகளை விளக்கியுள்ளதே முதற் சிறப்பாகும்” (அயோத்திதாசர், 2011, p.569).

தாம் கண்டடைந்த உண்மைகளின் அடிப்படையில் பண்டிதர் திருக்குறள் எனும் திரிகுறளுக்கு அறிவித்தவாறே உரையெழுத 1910ம் ஆண்டு ஆகத்து மாதம் தொடங்கினார். திருவள்ளுவ நாயனார் இயற்றிய திரிகுறள் எனும் தலைப்பில் ஒவ்வோர் இதழிலும் பத்து குறளுக்கு தனித்தனியாக பதவுரை, பொழிப்புரை, கருத்துரை, மற்றும் விரித்துரை என விரிவாக பிற இலக்கிய ஆதாரங்களுடன் எழுதத் தொடங்கி 155 அதிகாரங்களை நிறைவு செய்தார். இடையில் 1914ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 5ம் நாள் அவரது மரணம் குறுக்கிட்டு அவரது அரும் பணிகளைத் தடுத்து நிறுத்தியது. குறளுரையும் முற்றுப் பெறாமல் 155 அதிகாரங்களுடன் நின்றது என்பது தமிழ் உலகத்திற்குப் பெரும் இழப்பு.

முடிவுரை

திருக்குறள் தொடர்பான பண்டிதரின் ஆய்வுகளைச் சுருக்கிப் பார்ப்பதெனில். திருவள்ளுவர் ஓர் அரச குமாரனாக பிறந்தார், வாழ்ந்தார், துறவியாக மறைந்தார், அவர் பிறந்த இடம் அவரது பெயராலே இன்றும் வழங்கும் திருவள்ளூர், அவரது தம்மம் தனியான நாயனார் தம்மம். அவரது காலம் அசோகர் வாழ்ந்த காலம், அவர் மறைந்தது சித்திரை மாதம். தூயத் தமிழ் மறைத் தந்த பேராசான் வள்ளுவரின் திருக்குறள் ஓலைச்சுவடிகளின் படிகள் இன்று உலகின் பல நாடுகளில், குறிப்பாக ஐரோப்பிய ஆவணப் பாதுகாப்பகங்களில் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. அவற்றினையும் வாசித்து பாடபேதங்களை கண்டறிவது ஆய்வுலகத்திற்கு முன் உள்ள கடமையாகும்.

References

Alphabete list of village in Taluk a District of Madras presidency. (1933). Chennai: Superintendent, Government Press.

Ayothidasar, Ka. (1999). *Ayothidasar Sinthanaigal.* (Vol.2). Chennai: Nattar Valakkariyal Aivu Maiyam.

Ayothidasar, Ka. (2011). *Ayothidasar Sinthanaigal.* (Vol.2). Chennai: Nattar Valakkariyal Aivu Maiyam.

Gauthama Sanna. (2007). *Ka.Ayothidasa Pandithar.* New Delhi: Sahitya Akadami.

Narasaiya, K.,R.,A. (2006). *Madarasapaddinam: Chennai Perunagarathin Kathai 1600-1947.* Chennai: Pazhaniyappa Brothers.

Sutharamurthi, I. (1995). *Thirukural.* Chennai: Chennai University.

Thirukural Miil Pathippu. (2016). Joja Muthaiya Nulagam.

Velli Vizha Malar, 1970-1975. Chennai: Institute of International Tamil Studies.

Vengidasamy Pandithar, Puthupettai. (1869). *Sivavakiyam.*

Vijayakumar. (2015). *Pandithar Ayothidasarin Thirukural.* Unpublsh Ph.D Thesis. Chennai: Chennai University.

https://en.wikipedia.org/wiki/Francis_Whyte_Ellis

puthagampesuthu.com/2015/02/26/குடிசைத்தொழில்செய்தாரா.